

POKUD TĚ NĚKDO SLEDUJE, JSI MRTVÝ...

NŮČNÍ LOV

ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza
NOČNÍ LOV

POKUD TĚ NĚKDO SLEDUJE, JSI MRTVÝ...

NOČNÍ LOV

ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE NIGHT STALKER

Robert Bryndza

THE NIGHT STALKER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

Translation © Kateřina Elisová 2017

© Grada Publishing, a. s., 2017

Z anglického originálu *The Night Stalker*, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2016, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srnková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2017
jako svou 6496. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9647-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9646-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0404-8 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Jána, Rikyho a Lolu.

Svět jasný dobra vadne, v spánek klesá,
an zloboh noční nad kořistí plesá.

– WILLIAM SHAKESPEARE,
Macbeth (překlad J. J. Kolár)

KAPITOLA 1

Byla parná letní noc na konci června. Černě oblečená postava běžela lehce a s rozhodným soustředěním temnotou. Její kroky nevydávaly téměř žádný zvuk, když se nohy dotýkaly úzké špinavé cestičky a ladně se snažily vyhnout jakémukoli kontaktu s hustým podrostem mezi stromy a keři. Zdálo se, jako by se nad listím vznášel pouhý stín.

Z noční oblohy byl vidět jen úzký pruh mezi stromy vysoko nad zemí. Světla z města vrhala temné odlesky na okolní houští. Drobná postava připomínající stín doběhla k prostřihu v houští a prudce zastavila, ostražitě, bez dechu a s bušícím srdcem.

Modrobílý proud světla ozářil okolí, jakmile vlak vyrážející v 19:39 na London Bridge vypnul diesellový pohon a vysunul kovářská ramena k elektrickému vedení nad sebou. Když kolem projížděly prázdné vagony, stín se přikrčil. Následovaly další dva záblesky a poté vlak zmizel. Úzký pruh houští se opět ponořil do tmy.

Stín se znovu rozběhl a nehlučně se vznášel po cestě, která se mírně stáčela směrem od kolejí. Po levé straně stromy začínaly říd-

nout, takže odhalily výhled na řadové domy. Postava zaznamenala rychlý sled záběrů na zahrady vzadu za domy, jež se kolem ní míhaly. Upravené pruhy se zahradním nábytkem, přístavky na náradí, houpačky – to vše se stále utápělo v těžkém nočním vzduchu.

Konečně se objevil *ten* dům. Jednalo se o viktoriánský řadový domek, který se zepředu ničím nelišil od ostatních staveb v ulici. Tři podlaží světlých cihel, ale majitel nechal za dům přistavět velkou zasklenou přístavbu, která rozšiřovala přízemí. Stín o majiteli věděl vše. A také znal dispozice domu. Znal i majitelův denní rozvrh. A co je nejdůležitější – také věděl, že dnes v noci je sám.

Stín se na konci zahrady zastavil. U drátěného plotu, který odděloval zahradu od špinavé cestičky, rostl mohutný strom. V jednom místě se pletivo zařezávalo do kmene a zrezavělá kovová tyč rozšklebila záhyby kůry, takže vypadala jako velká ústa bez rtů. Neproniknutelná koruna listů zakrývala výhled z domu na železniční trať. Několik předešlých nocí stín podnikl stejnou cestu a pečlivě přeštípával okraj pletiva a znovu ho volně připnul zpět na své původní místo. Nyní bylo snadné pletivo nadzvednout. Postava se přikrčila a prolezla dírou. Protože už celé týdny nepršelo, tráva byla suchá a zem rozpraskaná. Stín se pod stromem postavil a rychlým a plynulým pohybem přelétl trávník.

Na zadní stěně domu visela klimatizační jednotka. Hlasité hučení překrývalo slabé praskání kroků dopadajících na šterk, jenž lemoval úzkou cestičku vedoucí mezi skleněnou přístavbou a sousedním domem. Stín doběhl k nízkému výsuvnému oknu a skrčil se pod širokou okenní římsou. Z okna vycházelo světlo, které na zdi sousedního domu vytvářelo žlutý čtverec. Postava si stáhla hlouběji

do očí kapuci běžeckého dresu a pomalu se sunula vzhůru, aby se přes římsu mohla podívat do domu.

Muži uvnitř bylo dost přes čtyřicet, byl vysoký a dobře stavěný. Na sobě měl světle hnědé kalhoty a bílou košili s vyhrnutými rukávy. Muž se pohyboval po ohromné kuchyni. Z jedné ze skříněk vytáhl skleničku a nalil si červené víno. Vydatně se napil a skleničku znovu doplnil. Na lince ležela krabička s hotovým jídlem. Muž ji zvedl, sundal papírový obal a vývrtkou propíchl plastové víčko.

Postavou se vzdouvala vlna nenávisti. Při pohledu na muže ale zároveň cítila opojení, protože věděla, že své nenávisti může dát volný průchod.

Muž v kuchyni navolil program na mikrovlnné troubě a položil krabičku s jídlem dovnitř. Ozvalo se pípnutí a digitální odpočítávání začalo.

Šest minut.

Muž se znovu napil vína a odešel z kuchyně. Za okamžik se rozsvítilo světlo v okně koupelny přímo nad příkrčeným stínem. Okno se pootevřelo a poté byl slyšet skřípot doprovázející otáčení zašlých kohoutků u sprchy.

S bušením srdce se stín u okna rychle pustil do práce – rozeplul zip opasku na peníze, ze kterého vytáhl malý plochý šroubovák. Ten zastrčil do štěrbin, kde okno doléhalo na římsu. S vynaložením nevelkého tlaku se s trhnutím uvolnilo. Výsuvné sklo hladce vyklouzlo nahoru a stín se vzniklým prostorem protáhl dovnitř. Hotovo. Všechno to plánování, léta úzkosti a bolesti...

Čtyři minuty.

Když postava vkročila do kuchyně, její pohyby se opět zrychlily. Vytáhla malou plastovou stříkačku a čirý obsah vystříkla do skleničky s červeným vínem. Když držela skleničku v ruce, jemně s ní zakroužila a poté ji opatrně postavila zpět na desku z černé žuly.

Stín se na chvíli zastavil. Poslouchal a vychutnával si studený vzduch z klimatizace. Černá žulová deska se pod světly třpytila.

Tři minuty.

Stín rychle přešel přes kuchyň, minul dřevěný sloupek u paty schodiště a vklouzl do temnoty za dveřmi do obývacího pokoje. Za okamžik po schodech sešel muž, zahalený pouze do ručníku. Mikrovlnná trouba třikrát hlasitě zapípala, čímž dala najevo, že má hotovo. Kroky mužových bosých nohou byly tiché a ve vzduchu byla cítit jeho čistá kůže. Stín zaslechl cinknutí, jak muž vytahoval ze zásuvky příbor, a zavržení židle na dřevěné podlaze, když se posadil k jídlu.

Postava zhluboka vydechla. Poté opustila přítmi a vystoupala nahoru po schodišti.

Aby vše sledovala.

Aby počkala.

Aby se domohla dlouho očekávané odplaty.

KAPITOLA 2

O čtyři dny později

N oční vzduch na tiché ulici jižního Londýna byl dusný a vlhký. Múry třepotaly křídly a nalétávaly do oblouku z oranžového světla pouličních lamp lemujících řadu domků. Estelle Munroová se šourala po chodníku, protože jí artritida nedovolovala jít rychleji. Když se ocitla v blízkosti světla, sestoupila z chodníku na silnici. Zasténala, protože jí stálo značné úsilí zdolat obrubník, ale strach z můr byl silnější než bolest, kterou cítila v artritických kolenou.

Estelle opatrně prošla mezi dvěma zaparkovanými auty a obloukem se vyhýbala lampám. Cítila teplo, které z asfaltu vyzařovalo po předešlém slunečném dni. Vlna horka trvala už druhý týden a ubíjela obyvatele Londýna i celé jihovýchodní Anglie. Estellino srdce, stejně jako srdce tisíců dalších starších lidí, protestovalo. V dále slyšela ječení sirény sanitky, která jako by odrážela její vlastní myšlenky. Estelle si oddechla, když zjistila, že další dvě lampy jsou rozbité, a pomalu a bolestivě prošla opatrně mezi dvěma vozy a znovu se vrátila na chodník.

Nabídla se, že bude krmit kočku svého syna Gregoryho, zatímco bude pryč. Neměla kočky ráda. Nabídla to jen proto, aby se mohla porozhlédnout po domě a zjistit, jak to její syn zvládá od chvíle, kdy

ho opustila jeho žena Penny, která s sebou odvedla i Estellina pěti-letého vnuka Petera.

Když Estelle došla až k bráně Gregoryho hezkého řadového domu, nemohla popadnout dech a pot z ní jen lil. Podle jejího názoru to byl nejhezčí dům z celé ulice. Vytáhla velký kapesník, který měla složený pod ramínkem podprsenky, a z obličeje si setřela pot.

Vylovila klíč a oranžové světlo pouliční lampy zčeřilo sklo vchodových dveří. Když je Estelle otevřela, narazila na hradbu nedýchatelného horka. Váhavě vstoupila dovnitř a zastavila se na rohožce, na níž ležely rozházené dopisy. Cvakla vypínačem u dveří, ale hala dál tonula ve tmě.

„K čertu, už zase,“ zamumlala a zavřela za sebou. Když sbírala poštu z podlahy, uvědomila si, že k výpadku elektřiny došlo v době, kdy Gregory není doma, už potřetí. Jednou to způsobila světla v akváriu, podruhé nechala Penny svítit světlo v koupelně a žárovka praskla.

Estelle vylovila z kabelky telefon a její nemotorné prsty s velkými klouby odemkly obrazovku. Proud matného světla dopadl na vzdálenost několika desítek centimetrů před ní a ozářil světlý koberec a úzké stěny. Povyskočila, když ve velkém zrcadle po levé straně uviděla vlastní odraz, v němž vypadala jako duch. Mdlé světlo dodávalo liliím na její halence bez rukávů inkoustový nádech, takže působily jedovatě. Namířila světlo z telefonu dolů na koberec a pomalu postupovala směrem ke dveřím do obývacího pokoje. Rukou se přitom snažila na stěně nahmatat vypínač, aby se ujistila, že nejde jen o prasklou žárovku v hale. Zacvakala vypínačem, ale nic se nestalo.

Pak obrazovka telefonu zhasla, takže se Estelle ponořila do naprosté tmy. Ticho přerušoval pouze zvuk namáhavého oddechování.

Začínala panikařit a nemotorně se snažila telefon znovu odemknout. Artrózou postižené prsty se nejdřív nepohybovaly dostatečně rychle, ale nakonec se jí to podařilo. Obrazovka se opět rozsvítila a ozářila pokoj kuželem matného namodralého světla.

V domě bylo nedýchatelně. Horko ji obklopovalo a lepilo se na ni, takže měla dojem, že jí ucpává i uši. Jako kdyby se ocitla pod vodou. Vzduchem poletovaly částice prachu, mračno mušek se tiše vznášelo nad velkým porcelánovým podnosem plným hnědých dřevěných koulí, který stál na konferenčním stolku.

„Je to jen výpadek proudu!“ vyštěkla a její hlas se ostře odrazil od železného krbu. Zlobila se sama na sebe, že panikaří. Jedná se jen o jistič, o nic víc. Aby dokázala, že se není opravdu čeho bát, rozhodla se, že se nejdřív napije studené vody a pak vyřeší problém s elektřinou. Otočila se a cílevědomě zamířila do kuchyně, ruku, v níž držela telefon, nataženou před sebe.

Kuchyň, která zabírala skleněnou přístavbu a zasahovala hluboko do zahrady, vypadala v nejasném světle trochu jako jeskyně. Estelle si připadala zranitelně a jakoby odhaleně. Zdáлки slyšela rychle projíždějící soupravu a klapání, jak vlak najel na trať vedoucí kolem zahrady za domem. Estelle došla ke skříňce a vyndala si z ní skleničku. Pot stékající do očí ji začal štípat. Holou paží si otřela obličej. Přešla ke dřezu a naplnila sklenici. Když se napila, ušklíbla se. Voda byla vlažná.

Světlo na telefonu opět zhaslo. Ticho prolomila rána přicházející seshora. Estelle vypadla sklenice z ruky. Roztříštila se a voda se rozprskla po dřevěné podlaze. Srdce jí pulzovalo a zrychleně bušilo. Znovu se zaposlouchala a nad sebou slyšela další škrábavý zvuk.

V nádobě na kuchyňské potřeby, stojící na lince, nahmatala váleček. Pak přešla pod schodiště.

„Kdo je tam? Mám pepřový sprej a volám policii!“ křikla nahoru do tmy.

Odpovědí bylo ticho. Vedro se zdálo nesnesitelné. Nápad, že proslídí synův dům, upadl v zapomnění. Estelle si teď přála jediné – sledovat záznamy z Wimbledonu ve svém útulném a jasně osvětleném domě.

Ve stínu se něco mihlo a zamířilo ze schodiště přímo k ní. Estelle strachy ustoupila dozadu a téměř upustila telefon. Pak poznala, že je to kočka. Zastavila se a začala se jí otírat o nohy.

„Bože můj, ty jsi mě vyděsila!“ řekla Estelle s úlevou. Cítila, jak se jí bušící srdce uklidňuje. Z mezipatra k ní dolů zavanul odpor-
ný puch. „Přesně tohle jsem potřebovala. Že jsi tam nahoře udělala něco ošklivého? Máš tady kočičí záchod i dvířka ven na zahradu.“

Kočka se nenuceně podívala nahoru na Estelle, která měla pro jednu z její přítomnosti radost. „Tak pojď, nakrmím tě.“

Estelle se uklidnila a kočka ji následovala ke skříni pod schodištěm. Zatímco Estelle hledala rozvodnou skříň, dovolila kočce, aby se jí třela o nohy. Když uvolnila malou plastovou záklopku, zjistila, že elektřina je odpojená ze sítě. *To je divné.* Cvakla spínačem a v hale se rozzářila světla. Zdálo se ozvalo pípnutí a klimatizace se s hučením probudila k životu.

Vrátila se do kuchyně a rozsvítila světla. Místnost i její vlastní obraz se odrážely od ohromných oken. Kočka vyskočila na linku a tázavě pozorovala, jak Estelle zametá střepey. Jakmile skončila s rozbitou skleničkou, otevřela sáček se žrádlem pro kočky, vymačkala ho na talířek a ten položila na kamennou kuchyňskou podlahu.

Klimatizace pracovala rychle. Estelle chvíli stála a nechala se ovívat studeným vzduchem. Pozorovala kočku, která elegantně uždibovala a olizovala svým růžovým jazýčkem kostku masa zalitého v rosolu.

Zápach se stával intenzivnější a záhy naplnil kuchyň, protože klimatizace nasávala vzduch v celém domě. Kočka dojedla a prázdný talířek zacinkal. Pak přeběhla ke skleněné stěně, protáhla se dvířky a zmizela.

„Nažere se a uteče. A mě nechá, abych po ní uklidila,“ řekla Estelle. Popadla hadr a staré noviny a vydala se ke schodišti. Nahoru stoupala pomalu, protože její kolena vzdorovala. Každým krokem vzhůru horko a zápach sílily. Vrchní část schodiště byla dobře osvětlená. Estelle metodicky zkontrolovala prázdnou koupelnu, hostinský pokoj a podívala se i pod stůl v malé pracovně. Nikde nezaznamenala žádné známky kočičí přítomnosti.

Když došla ke dveřím hlavní ložnice, zápach se stal absolutně nesnesitelným. Zvedal se jí žaludek. *Nejhorší smrad ze všech je ten po kočkách*, prolétlo jí hlavou.

Když otevřela dveře do ložnice, rozsvítila. Ve vzduchu bzučely a hučely mouchy. Manželská postel s tmavě modrou příkryvkou byla rozestlaná. Na posteli ležel rovně na zádech nahý muž. Hlava se skrývala v pevně utaženém plastovém pytli. Paže měl přivázané k čelu postele. Vypoulené oči groteskně zíraly přes pytel. Estelle chvíli trvalo, než si uvědomila, kdo to je.

Byl to Gregory.

Její syn.

A pak Estelle udělala něco, co už neudělala celé roky.

Začala ječet.

KAPITOLA 3

Tak nepříjemnou společenskou večeří nezažila detektiv šéfinspektor Erika Fosterová už hodně dlouho. Když její hostitel Isaac Strong rovnal do myčky nádobí a příbory, v místnosti vládlo trapné ticho přerušované tichým vrčením elektrického ventilátoru, který stál v rohu. Horko ale nemírnil, naopak jen posílal teplé vlny přes celou kuchyň.

„Děkuju za pozvání, ty lasagne byly vynikající,“ řekla, když jí Isaac bral talíř.

„Na bešamel jsem použil odtučněnou smetanu,“ odpověděl. „Poznala bys to?“

„Ne.“

Isaac se znovu vrátil k myčce a Erika pohledem bloudila po kuchyni. Místnost byla elegantní a zařízená ve francouzském stylu – skříňky ručně natřené bílou barvou, pracovní desky ze světlého dřeva a těžký dřez značky Butler z bílé keramiky. Erika se ptala sama sebe, jestli se Isaac, forenzní patolog, záměrně vyhýbá nerezové oceli. Její oči se zastavily na Isaacově bývalém příteli Stephenu Linleym, který seděl u velkého kuchyňského stolu naproti ní. Rty měl sevřené a podezřívavě si ji měřil. Byl mladší než Erika a Isaac, hádala, že mu je pětatřicet. Měl urostlou postavu Adónise a krásnou tvář, ale

v jeho výrazu probleskovala určitá mazanost, která se jí nelíbila. Pokusila se jeho neklid rozptýlit, takže se usmála. Napila se vína a pak se přinutila něco říct. Ticho začínalo být nepříjemné.

To se obvykle během společných večeří s Isaacem nestávalo. Za poslední rok spolu jedli v jeho útulné francouzské kuchyni několikrát. Smáli se, prozradili si několik tajemství a Erika cítila, že mezi nimi vzniká opravdu silné přátelství. Před nikým jiným se nedokázala tak otevřít ohledně smrti svého manžela Marka, jenž zemřel před necelými dvěma roky, jako před Isaacem. A Isaac jí na oplátku vyprávěl o tom, jak ztratil svou životní lásku, Stephena.

Jenže Mark zemřel tragicky ve službě během policejní razie, kdežto Stephen zlomil Isaacovi srdce tím, že ho opustil kvůli jinému muži.

Proto byla Erika tak překvapená, že Stephen vidí, když k večeři přišla. I když možná že to nebylo až takové překvapení – spíš měla pocit přepadení ze zálohy.

I když ve Velké Británii žila už víc než pětadvacet let, přála si, aby večere probíhala na jejím rodném Slovensku. Na Slovensku lidé jednají přímo.

O co tady jde? Měl jsi mě varovat! Proč jsi mi neřekl, že přijde tvůj idiotský ex-partner? Zbláznil ses, že si ho necháš znovu vstoupit do života, po tom, co ti provedl?

Přesně tohle chtěla zařvat, když vstoupila do kuchyně a viděla Stephen, který jakoby lenivě seděl u stolu v kraťasech a tričku. Ale cítila by se trapně a britská zdvořilostní konvence diktovala, aby vzniklou situaci všichni přešli a tvářili se, že je vše normální.

„Dá si někdo kávu?“ zeptal se Isaac. Zavřel myčku a otočil se čelem k nim. Byl to vysoký a hezký muž s hustými tmavými vlasy,

které nosil sčesané z vysokého čela. Nad velkýma tmavýma očima měl tenké a pečlivě tvarované obočí, jež dokázal svraštit nebo pozvednout tak, že vyjadřovalo veškeré odstíny sarkastických emocí. Dnes večer na něm bylo vidět ale jen to, že se cítí trapně.

Stephen zakroužil skleničkou s bílým vínem a podíval se do prostoru mezi Erikou a Isaaca. „Káva už *ted*? Isaacu, vždyť není ještě ani osm a je příšerný horko. Otevři ještě víno.“

„Já bych si kafe dala ráda, děkuju,“ opáčila Erika.

„Jestli musíte mít kafe, tak aspoň použij ten přístroj,“ poznamenal Stephen a s nádechem vymezování území dodal: „Řekl ti to? Koupil jsem mu Nespresso. Stálo balík. Zaplatil jsem ho ze zálohy na novou knížku.“

Erika se mdle usmála a z misky uprostřed stolu si nabídla praženou mandli. Když ji drtila mezi zuby, měla pocit, jako kdyby se prokousávala tichem. U jídla, které probíhalo v trapném ovzduší, Stephen obstaral téměř veškerou konverzaci. Do detailů jim popisoval detektivní román, který právě píše. Nezdráhal se ani zasvěceně vyprávět o forenzním profilování, což Ericce připadalo poměrně humorné, protože Isaac patří k nejlepším forenzním patologům v zemi a ona sama jako detektiv šéfinšpektor londýnské Metropolitní policie úspěšně vyřešila celou řadu případů skutečných vražd.

Isaac se pustil do přípravy kávy a zapnul rádio. Ticho přerušila Madonna se svojí písničkou *Like a Prayer*.

„Zesil to! Já tuhle popovou královnu miluju,“ řekl Stephen.

„Poslechneme si něco trochu serióznějšího,“ navrhl Isaac a začal ladit rádio, dokud Madonnin pištivý hlas nenahradily sladce truchlivé tóny houslí.